

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobce: J. J.**, bytem X, proti **žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, 182 11 Praha 8, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) městys V. Ch.**, se sídlem X, zastoupen JUDr. J. K. obecnou zmocněnkyní, bytem X a **2) V. L.**, bytem X, zastoupen Mgr. Michalem Chuchútem, LL. M., advokátem se sídlem Náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č. j. ZKI: O-77/1042/2013/Ves,**

t a k t o :

- I.** Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č. j. ZKI: O-77/1042/2013/Ves, **s e z a m í t á .**
- II.** Ve zbývajícím rozsahu se žaloba **o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žádná z osob zúčastněných nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V.** Žalobci se ukládá povinnost do **tří dnů** od právní moci tohoto rozsudku zaplatit soudní poplatek **ve výši 3.000,- Kč** za podání žaloby, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710 pod variabilním symbolem 3947004113.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3. 12. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na základě žalobcova odvolání částečně změněno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Příbram (dále jen „Katastrální úřad Příbram“) ze dne 7. 5. 2013, č. j. OR-317/2012-211. Výrokem 1 odst. 1 rozhodnutí katastrálního úřadu bylo vyhověno nesouhlasu žalobce s provedením opravy zobrazení průběhu hranice mezi pozemky parc. č. st. x a x v k. ú. P. neboť se jednalo o chybu

podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální zákon“), výrokem 1 odst. 2 bylo nesouhlasu osoby zúčastněné 1) s provedením téže opravy a z těchto důvodů nevyhověno, výrokem 1 odst. 3 nebylo vyhověno nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy posunu zobrazení hranice mezi pozemky parc. č. x v k. ú. P., neboť se nejednalo o chybu podle § 8 katastrálního zákona, a výrokem 2 bylo v návaznosti na výrok 1 odst. 1 a 2 opraveno toto chybné zobrazení mezi pozemky parc. č. st. x a x v k. ú. P. Změna provedená rozhodnutím žalovaného spočívala pouze ve formální opravě výroků rozhodnutí katastrálního úřadu, věcné řešení právní otázky však bylo provedením změny nedotčeno.

Žalobce v žalobě uvedl, že je vlastníkem nemovitostí v k. ú. P. zapsaných na listu vlastnictví (dále jen „LV“) č. x, přičemž tyto nemovitosti zdědil po svých předcích, kdy pozemek parc. č. st. x se stavbou č. p. x byl nabyt v roce 1847, pozemek parc. č. x (orná půda) byl nabyt v roce 1880 a pozemky parc. č. x a x (zahrady) a parc. č. x (orná půda) byly nabýty do vlastnictví v roce 1935. Jak dále žalobce zdůraznil, části těchto pozemků jsou od roku 2002 nesprávně vedeny na LV č. x evidovaném na osobu zúčastněnou 2), a to v důsledku pochybení katastrálního úřadu Příbram. Současně žalobce popsal, kterak byl dopisem katastrálního úřadu Příbram vyrozuměn o obnově katastrálního operátu k. ú. P. a o možnosti se s touto obnovou seznámit, čehož žalobce využil, avšak pracovníci katastrálního úřadu mu bylo opakovaně sděleno, že se na výměře ani průběhu hranice pozemků v jeho vlastnictví nic nezměnilo. Navzdory tomu však žalobce po zhlédnutí webových stránek katastru nemovitostí shledal, že z jeho pozemku parc. č. x, který měl před obnovou katastrálního operátu výměru 960m², „zmizelo“ cca 120m², a stejně tak došlo ke změně hranic pozemků parc. č. x a x, a proto se u katastrálního úřadu Příbram domáhal vysvětlení těchto nejasností. V návaznosti na to byla zahájena správní řízení, v jejichž rámci byly zjištěny další nesrovnalosti v průběhu společných hranic mezi pozemky žalobce a dalších osob, konkrétně mezi pozemkem žalobce parc. č. st. x a pozemkem osoby zúčastněné 1) parc. č. x, dále pozemkem žalobce parc. č. x a pozemky osoby zúčastněné 2) parc. č. x a x, a mezi pozemky žalobce parc. č. x a x a pozemky parc. č. x a x ve vlastnictví V. R. Řízení byla ukončena vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, jímž dle žalobce nebylo vyhověno jeho žádosti o opravu společných hranic pozemků a současně nebyly řádně zdůvodněny změny kultur jednotlivých pozemků a jejich dělení a scelování po obnově katastrálního operátu. Žalobce je přitom přesvědčen, že v důsledku obnovy katastrálního operátu ve skutečnosti došlo ke změně zákresu průběhu pozemkových hranic a dělení jeho jednotlivých pozemků, a to bez jeho souhlasu. Proto se dovolává opravy průběhu hranic pozemků a nařízení jejich scelení do jediného celku, neboť z historické dokumentace dovozuje, že hranice těchto pozemků nebyly nikdy měněny. V návaznosti na to žalobce podrobně vylíčil sled událostí od roku 1874 do roku 2002 souvisejících s nabytím a užíváním pozemků jeho předky. Z těchto událostí žalobce dovodil, že součástí jím vlastněného pozemku parc. č. st. x jsou též zahrádka o výměře 31m² a nájezd na obecní cestu o výměře 23m², neboť byly jím i jeho předky nepřetržitě užívány od roku 1847 do roku 2002, nicméně po vyhlášení obnovy katastrálního operátu byly tyto části „odebrány“ z jeho pozemků (na jiných místech pak hovořil o snížení výměry zmiňovaného pozemku z původních 960 m² na 841m² po obnově operátu) a naopak byly o tyto části neoprávněně „navýšeny“ výměry sousedních pozemků. V souvislosti s tím opakovaně zmiňoval, že v terénu je hranice mezi jeho pozemkem parc. č. st. x a ostatními sousedícími pozemky historicky vyznačena mezním hraničním kamenem, což však neodpovídá údajům zveřejněným v listopadu 2010 na webu katastru nemovitostí, a tudíž zde po obnově katastrálního operátu muselo dojít k posunu zobrazení průběhu hranice. V důsledku toho došlo též k posunu zobrazení průběhu hranic na přiléhajících pozemcích

žalobce parc. č. x, x a x. Dle žalobce pak k nesprávnému posunu zobrazení pozemkových hranic mělo dojít v důsledku chybnosti či neplatnosti podkladových zeměměřických dokumentů. V tomto směru předně zpochybnil správnost údajů obsažených v ohlašovacím listu z roku 1909, který není zaknihován v žádné knihovně vložce jeho předků a o kterém se dozvěděl až v roce 2002. Jednou z mnoha chyb tohoto ohlašovacího listu z roku 1909 měl být též chybný zakres žalcobcových pozemků parc. č. x a x, které jsou tam nesprávně sceleny s částmi pozemků, které žalobce ani jeho předci nevlastnili. Dále zpochybnil geometrický plán č. 135/2002, k jehož vyhotovení byl použit neodsouhlasený vytyčovací protokol č. 84-90/96 a geometrický plán č. 119/2001, neboť v nich (mj. též v důsledku převzetí nesprávných údajů z ohlašovacího listu z roku 1909) nebyl zakreslen kamenný přístavek a schody vedoucí do domu č. p. x nacházejícím se na pozemku parc. č. st. x, čímž došlo ke snížení výměry tohoto pozemku a tím i ke změně jeho hranice ve vztahu k sousednímu pozemku parc. č. x zahrnujícímu obecní cestu. Průběh této hranice měl být v roce 1996 vzájemně odsouhlasen matkou žalobce a starostou obce [osoby zúčastněné 1)]. V souvislosti s výměrou svých a částí sousedících pozemků pak žalobce vyjmenoval celou řadu pochybení, odvíjejících se zejména z chybných či nelogických zakresů ohlašovacího listu z roku 1909 a dokumentů na něj odkazujících či s ním nějak souvisejících, kdy tato pochybení shledával zejména v tom, že faktické užívání nemovitostí jeho předky svědčí o jiném územním uspořádání. Na podporu těchto tvrzení připojil k žalobě (a rovněž později v průběhu soudního řízení dále připojoval) historické fotografie a listiny vydané dřívějšími zeměměřickými orgány a porovnával je s údaji získanými z webového prohlížeče www.cuzk.cz. Žalobce se v rámci žaloby rovněž několikrát ohradil proti tvrzení uvedenému v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že svůj nesouhlas s výsledkem obnovy vznesl až po vyhlášení platnosti operátu (v souvislosti s tím opakovaně zmiňoval svou komunikaci s pracovníky Katastrálního úřadu Příbram, jež mu měli poskytnout nepravdivé informace), a dále též proti tvrzení, že nepředložil žádnou listinu prokazující správné zakreslení hranic pozemku parc. č. st. x, neboť jeho předkové neměli potřebu své pozemky v letech jejich nabývání přeměřovat, protože žádný z nich ani jeho část neprodali. Žalobce též nesouhlasil s výsledky znaleckého posudku Ing. H. H., poskytnutém pro účely řízení před katastrálním úřadem Příbram, neboť nepřihlédla k žalobcem předkládaným listinám.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval jednak zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a zároveň s tím žádal soud, aby vydal rozhodnutí, kterým by zrušil platnost ohlašovacího protokolu z roku 1909, nařídil navýšení výměry pozemku parc. č. st. x a současně snížení výměry pozemku parc. č. x na jejich původní výměry, povolil zakres průběhu pozemkových hranic v souladu s katastrální mapou před obnovou katastrálního operátu a povolil scelení pozemků parc. č. x a x a dále pozemků parc. č. x a x do jednoho celku. V samostatném podání doručeném soudu dne 16. 1. 2014 pak tento návrh rozšířil o další požadavky (zejména na vyřazení dílčích listin z evidence katastru nemovitostí, zrušení dělení pozemků či naopak zrušení jejich scelení nebo zrušení bodů geometrického a polohového určení). V řadě dalších podání (poslední je z 19. 5. 2017) zpravidla doprovázených dalšími přílohami žalobce své požadavky opakoval či shrnoval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně sdělil, že nemá námitky k žalobcem popsanému průběhu řízení, ani k popisu o nabývání vlastnického práva k pozemkům žalobcovými předky. K požadavku žalobce na opravy údajů v pozemkovém katastru a scelení pozemků do jednoho celku žalovaný předestřel, že nelze opravovat chyby vzniklé v dnes již bývalých pozemkových evidencích. Dále vysvětlil, že žalobce svůj nesouhlas s obnovou operátu skutečně vznesl až po jejím vyhlášení, tedy po lhůtě dané ustanovením § 16 odst. 3

zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální zákon z roku 1992“), a proto bylo žalobcovo podání vyřizováno jako návrh na opravu chyby dle § 8 téhož zákona (v případě zahájení řízení o námitce by musela být námitka zamítnuta jako opožděná a žalobce by musel být poučen o možnosti podat návrh na opravu chyby). K otázce zkreslení mapového zobrazení žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že z posunů způsobených přibližnou transformací obrazu analogové mapy do systému jednotné trigonometrické sítě katastrální nelze dovozovat případné chyby geometrického a polohového určení hranic pozemků. Trval na tom, že v dané věci nebyl žalobcem tvrzený posun hranic prokázán, načež se podrobně vyjádřil k žalobcovým námitkám brojícím proti obsahu podkladových zeměměřických dokumentů, jimiž mělo dojít k „odebrání“ výměry jeho pozemků. Žalobcem zmiňovaný vytyčovací protokol č. 84-90/96 nebyl podkladem pro změnu zápisu v katastru nemovitostí, neboť jím byla vytyčena hranice evidovaná v katastru, a nikoliv zaměřen skutečný stav. Pokud jde o geometrické plány, ty jsou dle § 19 katastrálního zákona z roku 1992 neoddělitelnou součástí listin, podle nichž má být proveden zápis do katastru nemovitostí, avšak žádná listina, jejíž součástí by byl žalobcem zmiňovaný geometrický plán č. 119-38/2001, nebyla katastrálnímu úřadu k provedení změn zápisu předložena, proto tento geometrický plán nebyl nijak využit při obnově operátu. Nikdy jím nebyla z pozemku parc. č. st. x oddělována žádná část a ani slučována s pozemkem parc. č. x – naopak byla tímto geometrickým plánem oddělena část pozemku parc. č. x [ve vlastnictví osoby zúčastněné 1)]. Další žalobcem zmiňovaný geometrický plán č. 135-7/2002 byl vyhotoven za účelem vyznačení změn obvodu budovy na pozemku parc. č. st. x, čímž nebyla výměra tohoto pozemku ani sousedícího pozemku parc. č. x nijak zvýšena. Navíc ani tento geometrický plán nebyl katastrálnímu úřadu předložen ke změně zápisu. Pokud jde o žalobcem zmiňované chyby v ohlašovacím listu z roku 1909, žalovaný upřesnil, že tímto listem došlo ke změně geometrického a polohového určení z důvodu změny obvodu budovy na pozemku parc. č. st. x, tato změna byla zapsána ve změnovém listě pro rok 1909, kde je uvedena změna výměry tohoto pozemku z 288 m² na 234 m². Žalovaný přitom v rámci odvolacího řízení zjistil, že vnitřní kresba obvodu budovy zcela neodpovídá původnímu zobrazení ve zmiňovaném ohlašovacím listě z roku 1909, přičemž zjištěná nesrovnalost je uvedena ve znaleckém posudku Ing. H. H. Katastrální úřad Příbram proto v rámci obnovy operátu zpřesnil polohu obvodu této budovy na podkladě měřičské dokumentace č. 150, načež žalovaný popsal způsob výpočtu mezní polohové chyby. K možnosti využití oprav chybných údajů v katastru podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992 žalovaný opakovaně dodal, že prostřednictvím tohoto institutu nelze napravovat chyby vzniklé v historických evidencích, ale pouze chyby vzniklé v platném operátu. Výměra žalobcem zmiňovaných pozemků přitom nebyla nijak měněna. Dle žalovaného je rovněž zřejmé, že ve věci existuje spor vlastníků sousedních pozemků o průběh hranic těchto pozemků, což je rovněž důvod, proč nebylo možno postupovat podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992, neboť tento spor nelze řešit prostřednictvím žalovaného ani katastrálního úřadu Příbram, ale je nutno buďto uzavřít dohodu, případně se obrátit na soud s žalobou na určení vlastnictví. Výše uvedenou argumentaci žalovaný průběžně opíral o závěry uvedené již v odůvodnění svého rozhodnutí, na jehož závěrech setrval, a proto navrhoval žalobu zamítnout. Žalovaný se rovněž podrobně vyjádřil k návrhu žalobce, aby zdejší soud vydal rozhodnutí, kterým by zrušil či vyřadil z evidence katastru nemovitostí určité listiny, nebo naopak nařídil scelení pozemků. K tomu dodal, že vést evidenci výsledku zeměměřických činností katastrálním úřadům ukládá § 4 odst. 2 písm. d) katastrálního zákona z roku 1992, proto je nelze z evidence vyřadit, scelit pozemky lze pouze na podkladě geometrického plánu doloženého souhlasem příslušného orgánu. Současně žalovaný podal

vysvětlení k povaze jednotlivých listin, u nichž žalobce požadoval zrušení či jejich vyřazení z evidence.

Žalobce ve své replice ze dne 6. 5. 2014 odmítl závěry uvedené ve vyjádření žalovaného. Současně obsáhle zrekapituloval svá dosavadní tvrzení a ještě podrobněji rozvedl své argumenty vztahující se k nesprávnosti postupu žalovaného, k chybám zeměměřických podkladů a skutečnostem ohledně nabytí a užívání jeho pozemků od roku 1847. Poslední podání ve věci učinil dne 19. 5. 2017.

Osoba zúčastněná 1) sdělila, že nemá žádných námitek proti napadenému rozhodnutí a považuje jej za správné, neboť v jeho odůvodnění jsou opakované argumenty žalobce podrobně vyvráceny. Podpůrně odkázala též na závěry znaleckého posudku Ing. H. H. ze dne 16. 1. 2013. Navrhla, aby žalobě nebylo vyhověno.

Osoba zúčastněná 2) uvedla, že rovněž nepochybuje o správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, aktuální námitky žalobce jsou nedůvodné a postrádají jakoukoliv oporu relevantními skutečnostmi. Argumentaci žalobce považuje za mylnou a jím tvrzené skutečnosti za zkreslené a nepravdivé, žalobcův dosavadní postup jeví známky účelovosti, naopak žalovaný se s argumenty žalobce pečlivě vypořádal. Proto navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Podáním ze dne 27. 1. 2011 žalobce sdělil katastrálnímu úřadu Příbram, že nesouhlasí s obsahem obnoveného katastrálního operátu, neboť dle jeho názoru došlo provedením obnovy k posunutí hranic pozemků parc. č. x na úkor jeho pozemků parc. č. xxx, čímž došlo ke zmenšení těchto pozemků, a proto žádal o provedení nového zákresu. Podobný požadavek vznášel i ve svých navazujících podáních ze dne 14. 1. 2011 a 7. 2. 2011, v nichž současně upozorňoval na nesprávný postup pracovníků katastrálního úřadu. Katastrální úřad Příbram po obdržení tohoto podnětu založil spis evidovaný pod č. j. OR-321/2011-211a prověřil stav obnoveného katastrálního operátu, přičemž shledal, že v obnovené digitalizované katastrální mapě došlo k chybnému zobrazení hranice mezi pozemky parc. č. st. x a parc. č. x. Za účelem opravy této chyby vyhotovil dne 18. 3. 2011 neměřický záznam č. x a přípisem ze dne 25. 3. 2011 oznámil žalobci opravu tohoto chybného zobrazení. S tímto způsobem opravy však nesouhlasil žalobce ani osoba zúčastněná 1), byť každý z jiných důvodů: Dle osoby zúčastněné 1) neměla být oprava provedena vůbec, protože neodpovídala historickému uspořádání společné hranice, naopak žalobce považoval provedení opravy za neúplné, neboť dle jeho názoru došlo v důsledku chybných zákresů hranic pozemků parc. č. st. x a parc. x též k posunu hranic pozemků parc. č. st. x.

V návaznosti na obdržení těchto nesouhlasů Katastrální úřad Příbram svým přípisem ze dne 11. 4. 2011 oznámil žalobci a osobě zúčastněné 1), že ve věci evidované pod č. j. OR-321/2011-211 zahájil správní řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Jak dále vyplývá ze spisu, předmětem tohoto řízení bylo posouzení správnosti v katastrálním operátu zakresleného zobrazení hranice mezi pozemkem parc. č. st. x ve vlastnictví žalobce a pozemkem parc. č. x ve vlastnictví osoby zúčastněné 1). Paralelně s tímto řízením bylo žalobci přípisem ze dne 3. 8. 2011 oznámeno řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, a to ve vztahu k posouzení správnosti zobrazení v katastrálním operátu zakresleného zobrazení hranic ostatních žalobcem zmiňovaných pozemků.

Řízení vedené pod č. j. OR-321/2011-211 Katastrální úřad Příbram ukončil vydáním rozhodnutí ze dne 20. 7. 2011, jehož výrokem 1. rozhodl o opravě chybného zobrazení hranice mezi pozemky parc. č. st. x a parc. č. x, výrokem 2. vyslovil vyhovění s nesouhlasem žalobce s provedením opravy, neboť se jednalo o chybu katastrálního operátu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, a z téhož důvodu pak výrokem 3. vyslovil nevyhovění nesouhlasu osoby zúčastněné 1) s provedením opravy. Toto rozhodnutí napadla osoba zúčastněná 1) odvoláním, kterému žalovaný vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, č. j. ZKI-O-138/1450/2011/Nov, rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 20. 7. 2011 zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. Důvodem pro zrušení byl nedostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevypořádání všech odvolacích námitek.

V paralelně probíhajícím řízení vedeném pod č. j. OR-472/2011-211 Katastrální úřad Příbram vydal rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011, jímž zamítl žádost žalobce o opravu posunu hranic parc. č. x, neboť se o chybu katastrálního operátu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nejednalo. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, kterému žalovaný vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012, č. j. ZKI-O-19/176/2012/Ves, rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 24. 11. 2011 zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. I zde bylo důvodem pro zrušení nevypořádání všech odvolacích námitek, dále pak rozpory ve skutkových zjištěních, kdy katastrální úřad rozhodoval otázku zobrazení některých hranic nadvakrát a s odlišnými závěry.

V rámci nového projednávání věci vydal Katastrální úřad Příbram dne 15. 5. 2012 usnesení, jímž obě výše uvedená řízení spojil ke společnému projednání pod č. j. OR-317/2012-2011-1. V tomto spojeném řízení Katastrální úřad Příbram přizval jako účastníky další osoby a doplnil spisovou dokumentaci o kopie jejich nabývacích titulů. Žalobce v tomto spojeném řízení rovněž vyslovoval svůj nesouhlas s obsahem obnoveného katastrálního operátu, neboť se domníval, že v důsledku chyby při obnovování operátu došlo k posunutí hranic na úkor jeho pozemků a tím i snížení jejich celkové výměry, namítal četná pochybení postupu zaměstnanců katastrálního úřadu při obnově a katastrálního operátu a předkládal četné historické dokumenty, z nichž vyvozoval odlišný průběh pozemkové hranice, než jak je zaznamenáno v katastrální mapě. Ze strany osoby zúčastněné 1) byl do řízení předložen znalecký posudek č. 62/2013 ze dne 16. 1. 2013 zpracovaný Ing. H. H., znalkyní z oboru kartografie a geodézie, z jehož obsahu vyplývá, že faktický průběh existujícího oplocení se nekryje s hranicí mezi pozemky parc. č. st. x a parc. č. x a parc. č. x. Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2013, č. j. OR-317/2012-211, Katastrální úřad Příbram vyhověl nesouhlasu žalobce s provedením opravy zobrazení průběhu hranice mezi pozemky parc. č. st. x a parc. č. x, neboť ji uznal jako chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, která nebyla opravena dostatečně přesně v souladu s původním geometrickým a polohovým určením, a navazujícím výrokem rozhodl o opravě tohoto chybného zobrazení podle původního geometrického a polohového určení daného zobrazením této hranice v mapě bývalého pozemkového katastru, kdy pozemek parc. č. st. x ve vlastnictví žalobce bude nadále evidován s výměrou 960m² a pozemek parc. č. x ve vlastnictví osoby zúčastněné 1) bude nadále evidován s výměrou 1850 m². Zbývajících výroky však nesouhlasu žalobce a osoby zúčastněné 1) s provedením opravy zobrazení průběhu hranice nebylo vyhověno, neboť se nejednalo o chybu ve smyslu § 8 katastrálního zákona.

Proti rozhodnutí katastrálního úřadu podal žalobce odvolání, v němž opět popsal historii nabytí svých pozemků a vývoje v daném území, přičemž zpochybnil právní závěry katastrálního úřadu Příbram. Žalovaný však odvolacím námitkám žalobce nepřisvědčil. Byť

sice výrokem rozhodnutí žalovaného byla provedena změna ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak rozsah žalovaným provedené změny spočíval v zásadě pouze ve formálních úpravách výroků prvoinstančního rozhodnutí, s jehož věcnými závěry se však žalovaný ztotožnil. Toto rozhodnutí žalovaného je nyní napadáno žalobou.

Při jednání konaném dne 23. 5. 2017 setrvala pověřená pracovnice žalovaného na svém dosavadním stanovisku o nedůvodnosti žaloby.

Ještě dříve než soud přistoupí k vlastnímu posouzení žaloby, musí reagovat na podání žalobce doručené dne 19. 5. 2017, v němž mimo jiné uvedl, že byl předsedou senátu zkrácen v právu na řádnou obhajobu a řádný proces, neboť předseda senátu nevyhověl opětovným žádostem žalobce a nenařídil Katastrálnímu úřadu v Příbrami zpřístupnění dokumentů, v důsledku čehož vyvstaly pochybnosti o nestrannosti předsedy senátu. K tomu soud uvádí, že na první takovou žádost žalobce reagoval přípisem ze dne 27. 1. 2015, č. j. 47 A 41/2013 – 150, v němž žalobci vysvětlil, že žádost přesahuje rámec řízení o žalobě a nespadá ani do pravomoci soudu. Protože žalobce byl již tehdy soudem vyrozuměn, jak nahlíží na jeho žádost, nepovažuje soud uplatněnou námitku za včasnou. Spíše má za to, že jde o další snahu žalobce jak oddálit konečné rozhodnutí ve věci. Procesní strategii žalobce oddalující konečné rozhodnutí ve věci dovozuje soud také ze skutečnosti, že žalobce se z jednání nařízeného na 23. 5. 2017 omluvil ze zdravotních důvodů a žádal o odročení jednání až dne 22. 5. 2017, tedy těsně před konáním jednání, když takto postupoval již v minulosti, a to v souvislosti s jednáním nařízeným na 15. 12. 2016, ze kterého se omluvil dne 13. 12. 2016, tedy rovněž bezprostředně před jeho konáním. Tehdy soud žádosti žalobce o odročení jednání vyhověl. Ve vztahu k posledně nařízenému jednání na 23. 5. 2017 tak neučinil, neboť dospěl k závěru, že ze strany žalobce již jde o obstrukční chování, které brání skončení věci. Veškeré výhrady k průběhu a výsledku soudního řízení může žalobce uplatnit v případné kasační stížnosti, o níž bude rozhodovat Nejvyšší správní soud.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předně je třeba zdůraznit, že pravomoc soudů rozhodovat ve správním soudnictví je vymezena ustanovením § 4 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z tohoto důvodu není zdejší soud oprávněn projednávat návrhy žalobce na vyřazení listin z evidence katastru nemovitostí, povolovat dělení či scelování pozemků či prohlašovat body geometrického a polohového určení za zrušené, neboť nic z toho nespadá do kompetence správních soudů. Krajský soud v Praze proto veškeré návrhy, jimiž žalobce žádá něco více nežli zrušení rozhodnutí žalovaného, musí považovat za zjevně nepřipustné, a proto v tomto rozsahu žalobu odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Krajský soud v Praze proto dále v mezích žalobních bodů zkoumal, zda je zde dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. V tomto ohledu považoval soud za nezbytné vyjasnit, co se rozumí opravou chyby katastrálního operátu a za jakých podmínek mohou katastrální úřady k opravě takovéto chyby přistoupit. Pro úplnost je třeba dodat, že je nutno vycházet z právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), to znamená z katastrálního zákona a jeho vyhlášky účinných do 31. 12. 2013:

Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona z roku 1992 platí: „*Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly*

- a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,*
- b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.“ (odst. 1).*

„*Katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.“ (odst. 2).*

Podle § 52 odst. 3 vyhlášky Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 26/2007 Sb., kterou se provádí katastrální zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální vyhláška z roku 2007“) platí: „*Chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě*

- a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností (dále jen „způsobilá osoba“) a*
- b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny.*

Opravou geometrického a polohového určení pozemku dochází zároveň k opravě geometrického a polohového určení rozsahu věcných břemen k částem změnou dotčených pozemků, pokud byl rozsah vymezen podle bodu 16.3 přílohy vzdáleností od hranice parcely.“

Podle § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky z roku 2007 platí: „*Původním výsledkem zeměměřické činnosti výsledek zeměměřických činností při obnově katastrálního operátu nebo geometrický plán, který byl podkladem pro zápis platného geometrického a polohového určení.“*

Výše citovaná ustanovení vymezují mantinely, v nichž může katastrální úřad provádět opravy chyb v katastru. Ustanovení § 8 odst. 1 a 2 katastrálního zákona z roku 1992 zavádí jednak zmocnění katastrálních úřadů provádět opravy chybných údajů v katastru a současně stanoví, že oprava chybných údajů je možná, jen pokud k jejich vzniku vedla některá skutečnost tímto ustanovením výslovně předvídaná, přičemž prováděcí ustanovení § 52 katastrální vyhlášky z roku 2007 pak stanoví, jaké podmínky musí být splněny, aby k opravě mohlo skutečně dojít. Oprava chybných údajů má pouze evidenční účinky, provedením této opravy tedy nemůže být dotčen rozsah vlastnických práv. Smyslem řízení o opravě chybných údajů v katastru podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992 je uvést údaje evidované v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, kdy provedením opravy má být dosaženo pouze souladu mezi údaji evidovanými a skutečnými, přičemž katastrální úřad v rámci zkoumání případných chyb může posuzovat toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2009, č. j. 7 As 71/2008 – 48, a ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012-32, č. 2902/2013 Sb. NSS., oba dostupné na www.nssoud.cz). Jinými slovy: Pokud katastrální úřad shledá, že údaj zaevidovaný v katastrálním operátu neodpovídá tomu, co je obsaženo

v některém dokumentu založeném v příslušné sbírce listin, jež tvoří zkoumaný katastrální operát [srov. §4 odst. 2 písm. e) katastrálního zákona z roku 1992], a vyjde-li současně najevo, že tento zjištěný nesoulad vznikl na základě zřejmého omylu při obnově a vedení katastru (i), nebo na základě nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení předmětu měření a výpočtu výměr parcel za současného překročení mezních odchylek (ii), anebo na základě nesprávnosti v listině, podle níž byl příslušný údaj zaevidován (iii), pak se jedná o chybu ve smyslu § 8 katastrálního zákona z roku 1992. K samotné opravě této chyby je však možno přistoupit teprve tehdy, jsou-li současně splněny podmínky § 52 katastrální vyhlášky z roku 2007 (k tomu viz dále). Pro účely nyní projednávané věci je však podstatné, že při posuzování chyby může katastrální úřad hodnotit soulad údajů v katastru pouze ve vztahu k údajům plynoucím z listin založených ve sbírce tvořící příslušný katastrální operát. Listiny, které součástí sbírky listin nejsou, nesloužily jako podklad pro zápis příslušného údaje do katastru [§4 odst. 2 písm. e) katastrálního zákona z roku 1992] a proto ani nemohou být podkladem pro posouzení souladu údajů zapsaných v katastru. I kdyby některá z těchto (ve sbírce nezařazených) listin svým obsahem popírala správnost údaje zakresleného v katastrální mapě, nejedná se o způsobilý právní titul, na jehož podkladě by katastrální úřady byly oprávněny posuzovat soulad údajů v operátu. Zdejší soud proto nepřihlížel k obsahu žalobcem doložených listin, které nejsou a nebyly součástí sbírky tvořící katastrální operát (zejména *historické zákresy území, vojenské mapy, změny územního plánu atd.*), neboť se nejedná o právní tituly opravňující katastrální úřad provést opravu stávajícího zakreslení hranice v katastrální mapě. Z téhož důvodu soud ani nepřezkoumával, zda při vyhotovování těchto listin či jejich podkladů došlo k nějakým pochybením (*speciálně geometrického plánu č. 119-38/2001, geometrického plánu č. 135-7/2001, vytyčovacího protokolu č. 84-90/96, jejichž správnost žalobce popíral*), neboť tyto otázky jsou zcela mimo kompetence katastrálního úřadu, a tedy i mimo rozsah soudního přezkumu ve správním soudnictví. Na tomto místě soud rovněž musí přisvědčit názoru žalovaného, že postupem podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992 nelze napravovat chyby vzniklé v historických evidencích (tj. pozemkových knihách), neboť ty netvoří katastrální operát (srov. §4 odst. 2 katastrálního zákona). Od účinnosti katastrálního zákona z roku 1992 se za katastrální operát považuje též operát někdejší evidence nemovitostí (§ 29 odst. 1 katastrálního zákona z roku 1992), a proto lze v rámci postupu podle § 8 tohoto zákona opravovat chyby v „historickém“ operátu nejdále potud, jedná-li se o chyby vzniklé při zakládání či vedené bývalé pozemkové evidence, avšak nikoliv chyby vzniklé před 1. 4. 1964 v rámci zakládání a vedení pozemkových knih. Z tohoto důvodu zdejší soud nepřihlížel ani k obsahu listin, na jejichž podkladě měly být dle tvrzení žalobce v letech 1847 – 1964 prováděny zápisy do někdejších pozemkových knih.

S ohledem na shora uvedené je v nyní posuzované věci možno o případné opravě zakreslení pozemkových hranic uvažovat pouze ve vztahu k žalobním námitkám brojícím proti obsahu sbírkových listin, neboť jen ty mohly být podkladem pro provedení změny zápisu. Jak ovšem bylo již předestřeno výše, pokud by z obsahu listin založených ve sbírce měla plynout chybnost geometrického a polohového určení (což tvrdí žalobce), pak je samotné provedení opravy možno zrealizovat až na základě splnění podmínek plynoucích z ustanovení § 52 odst. 3 písm. a) a b) katastrální vyhlášky z roku 2007 (srov. *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 148/2011-95*), tedy jsou-li doloženy podklady pro provedení takovéto opravy. Dle zmiňovaného ustanovení je pro provedení opravy chyby nutno současně doložit dva podklady: Prvním podkladem jsou výsledky zeměměřické činnosti, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností. Druhým podkladem je písemné prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla

zpochybněna, nicméně toto prohlášení vlastníků není třeba v případě dvou výjimek: Jestliže je chyba zřejmá z původního výsledku zeměměřické činnosti (*první výjimka*), nebo se jedná o opravu na podkladě opravy listiny (*druhá výjimka*).

V nyní projednávané věci je z obsahu spisu a obdržených podání evidentní, že žádné souhlasné prohlášení vlastníků nebylo učiněno. Naopak, žalobce průběh pozemkových hranic od počátku zpochybňuje, a to zejména ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví osoby zúčastněné 1). Tím je *a priori* vyloučeno, aby katastrální úřad opravil chybné a polohové určení na základě prohlášení vlastníků. V daném případě je tedy oprava chyby podle ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona z roku 1992 ve spojení s § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky z roku 2007 myslitelná pouze při splnění některé ze dvou shora specifikovaných výjimek dle § 52 odst. 3 písm. b) za středníkem katastrální vyhlášky z roku 2007. Jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, pro existují dvě varianty těchto výjimek:

Jednou z těchto výjimek je oprava chybného údaje na podkladě opravy listiny. Podmínky této opravy jsou (z legislativního hlediska poněkud nesystematicky) řešeny přímo v zákoně. Podle ustanovení § 8 odst. 2 katastrálního zákona z roku 1992 je oprava chybného údaje vzniklého nesprávnostmi v listinách podmíněna tím, že se v první řadě musí jednat o listinu, na základě které byl chybný údaj v katastru zapsán (tedy opět musí jít o listinu nacházející se ve sbírce listin), a dále musí být tato listina sama předtím opravena buďto tím, kdo ji vyhotovil, anebo tím, kdo je oprávněn opravu této listiny provést. V tomto případě však k zákonem předvídanému způsobu opravy sbírkových listin nedošlo. Jak již bylo řečeno výše, žalobce sice v průběhu správního (a posléze i soudního) řízení předložil celou škálu listin (od historických zákresů území přes vojenské mapy až po změny územního plánu), z nichž ovšem většina vůbec není součástí sbírky listin. Proto i kdyby některé z těchto listin svým obsahem popíraly pravost údajů listin založených ve sbírce, nelze jen na základě této skutečnosti dotčenou sbírkovou listinu změnit, ani provést podle ní opravu údaje v katastru, neboť zákon striktně stanoví, že relevantní oprava sbírkové listiny je přípustná pouze opraví-li ji ten, kdo ji přímo vydal, nebo ten, kdo má oprávnění tuto opravu provést. Žalobce by tedy musel doložit například rozhodnutí příslušného orgánu veřejné moci nebo úkon jiné oprávněné osoby, kterým je některá z listin založených ve sbírce rušena či měněna – např. rozsudek soudu v občanském soudním řízení výslovně prohlašující smlouvy založené ve sbírce za neplatné, rozhodnutí správního orgánu výslovně zrušující správní rozhodnutí založené ve sbírce, oprava stávajícího geometrického plánu založeného ve sbírce provedená oprávněným geodetem atd. V průběhu řízení před Katastrálním úřadem Příbram či žalovaným však nic takového doloženo nebylo. Znovu je třeba zdůraznit, že předložení listin či jiných podkladů, z nichž je nesprávnost listin ve sbírce toliko dovozována, neopravňuje katastrální úřad k provedení opravy sbírkových listin, ani údajů v katastru podle nich zakreslených. Něco jiného by bylo, pokud by listiny zpochybňující pravost údajů ve sbírce listin byly předloženy jako důkazy při projednávání určovací žaloby podané podle občanského soudního řádu – v tomto případě však tyto listiny byly předloženy katastrálnímu úřadu, jehož postup při opravách listin je limitován shora popsáním způsobem. Soud žalobci připomíná, že jeho žaloba byla podána proti rozhodnutí správního orgánu, jedná se tedy o projednání žaloby podle soudního řádu správního, kdy je přezkoumáván právě postup správního orgánu (žalovaného, potažmo Katastrálního úřadu Příbram), jejichž rozhodnutí je napadeno. V tomto směru soud rovněž připomíná, že při soudním přezkumu správního rozhodnutí je nutno vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto, předložil-li žalobce soudu listiny, které dle jeho názoru měly mít význam pro rozhodnutí katastrálního úřadu, avšak v průběhu správního řízení předloženy nebyly a jejichž

obsah tudíž nemohl být ze strany žalovaného ani Katastrálního úřadem Příbram nikterak zohledněn, pak se žalobce na základě těchto listin nemůže oprávněně dovolávat nezákonnosti rozhodnutí vydaných těmito správními orgány. Soud pak s ohledem na přijaté právní závěry těmito listinami z důvodu nadbytečnosti dokazování neprováděl.

Další z výjimek předvídaná ustanovením § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky z roku 2007, jejíž splnění může nahradit jinak nezbytné písemné prohlášení vlastníků, je případ, kdy je z původního výsledku zeměměřické činnosti chyba zřejmá. Co se týče výkladu této výjimky, odkazuje zdejší soud na závěry zde již jednou uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 148/2011-95, který k pojmu chyba zřejmá z výsledku zeměměřické činnosti uvedl: „*Taková situace by mohla nastat pouze tehdy, pokud by samotný původní výsledek zeměměřické činnosti [tj. výsledek obnovy katastru, viz definice v ust. § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky], nikoliv jeho podklady (letecký snímek, body S-JTSK, apod.), byl v rozporu se současným stavem evidence katastru nemovitostí. Jinými slovy by se jednalo o případ, kdy by výsledný zákres nemovitostí, který byl konečným výsledkem provedené obnovy, neodpovídal zákresu nemovitostí, který je obsažen v současné evidenci katastru nemovitostí. Šlo by tedy o zjevné pochybení lidského činitele jednoznačně seznatelné porovnáním těchto dvou zákresů.*“ Z uvedeného tedy plyne, že musí jít o jednoznačný rozpor při porovnání výchozího a výsledného zákresu, ovšem i zde je podmínkou, že výchozí zákres, z něhož výsledek provedené obnovy vzešel, byl obsažen v evidenci katastru nemovitostí (opět tedy nelze argumentovat obsahem listin, které evidenci nejsou založeny ve sbírce listin). Jak přitom plyne z obsahu správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí, Katastrální úřad Příbram při prověření stavu obnoveného operátu k takovému rozporu došlo, a to v případě zobrazení hranic pozemků parc. č. st. x a parc. č. x (v tomto rozsahu byl ostatně výrok napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobci vyhovující). Žalovaný v tomto ohledu ostatně uznal i argument žalobce směřující do zjevných nepřesností zákresů převzatých z ohlašovacího listu z roku 1909, který – na rozdíl od mnoha jiných v řízení předložených listin – zjevně byl listinou, na jejímž podkladě byl dříve proveden zápis do katastru, a který je obsažen ve sbírce listin. Skutečnost, že ohlašovací list z roku 1909 nebyl zaknihován v žádné knihovní vložce žalobcových předků a že se žalobce o jeho existenci dozvěděl až v roce 2002, je pro danou věc zcela irelevantní. Pokud jde o žalobcem tvrzenou nesprávnost dokumentů souvisejících s tímto ohlašovacím listem, soud opět poukazuje na závěry shora citované judikatury, kdy za rozpor se současným stavem evidence katastru nemovitostí lze považovat pouze samotný původní výsledek zeměměřické činnosti [*výsledek obnovy. § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky z roku 2007*], nikoliv podklady a postupy použité k vytvoření tohoto původního výsledku (zde ohlašovacího listu z roku 1909). Pokud jde o jiné dokumenty dovolávající se výsledků ohlašovacího listu z roku 1909, netřeba znovu opakovat to, co již bylo řečeno k problematice opravy listin (viz výše). Za zřejmou chybu ve smyslu § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky z roku 2007 rovněž nelze považovat rozpor mezi náhledem z webového prohlížeče www.cuzck.cz a jinými listinami, které nebyly použity pro výchozí zákres obsažený v evidenci katastru nemovitostí. Navíc samotné údaje získané z veřejně dostupného internetového prohlížeče mají pouze orientační charakter, a proto je na rozdíl od oficiálního výpisu z katastru nelze považovat za závazný výsledek provedené obnovy.

Pokud jde o znalecký posudek č. 62/2013 vypracovaný Ing. H. H., z jeho obsahu vyplývá, že zodpovídal otázku, zda fyzické umístění plotu v terénu odpovídá zobrazení v katastru. Vůbec se tedy nejednalo o podklad, na základě něhož Katastrální úřad Příbram provedl či měl provést změnu v zakreslení hranice mezi pozemky. Domnívá-li se žalobce, že část pozemku, na níž se plot nachází, je v jeho vlastnictví a nikoliv ve vlastnictví osoby

zúčastněné 1), je třeba, aby tuto spornou otázku vyřešil buďto na základě dohody s osobou zúčastněnou 1), anebo se domáhal určení vlastnického práva na základě žaloby v občanském soudním řízení podané u příslušného soudu (v daném případě by se vzhledem k poloze sporného pozemku jednalo o Okresní soud v Příbrami).

S ohledem na výše přijaté právní závěry soud žalobu (v rozsahu návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného) jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žádná z osob zúčastněných nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud žádné z nich v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce ve lhůtě stanovené ve výzvě soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 47 A 41/2013 – 17, nezaplatil soudní poplatek. Jelikož soud začal již ve věci jednat, postupoval dle § 9 odst. 4 písm. a) zákona o soudních poplatcích a řízení pro nezaplacení soudního poplatku nezastavil. Poplatkovou povinnost žalobci uložil až v rámci výrokové části tohoto rozsudku (bod V.).

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:

Božena Kouřimová